

[Krog Hansen.]

og fortsætter hermed behandlingen af den foreliggende sag.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Sigsgaard: Ja, dagsordensforslaget var jo en lidt større mundfuld at få her sidst på fredagens folketingsmøde, og måske er det lidt urimeligt at forlange af os, at vi skal tage stilling til det på stående fod, men måske kommer det heller ikke på tale at tage stilling til forslaget i dag. Jeg vil umiddelbart sige, at jeg er enig i grundholdningen i forslaget, nemlig at der skal nås frem til en ligestilling mellem landets borgere med hensyn til, hvad de skal betale i kommuneskat, og jeg er enig i, at byrdefordelingsforslagene skal trækkes tilbage, men detaljerne er det en smule svært at vurdere næsten med minuts varsel.

Jeg er ganske enig i præmisserne til det socialdemokratiske forslag for nu at vende mig til det, at regeringens byrdefordelingsforslag ikke effektivt udligner de økonomiske forskelle imellem kommunerne, at såvel indkomstgrundlag som udgiftsbehov er med til at bestemme en kommunes økonomiske situation, og at byrdefordelingen bør gennemføres på dette grundlag. De lapper, som regeringen sætter på sin såkaldte byrdefordelingsreform, har karakter af almisser og vilkårlighed, og de er ganske utilfredsstillende. Jeg bemærkede mig, at ministeren var meget glad for forslaget om generelle tilskud og syntes, at det var helt i orden, at man udloddede sådanne tilskud til kommunerne, men jeg synes altså, de har almissekarakter, og det er ganske særlig almissekarakteren, jeg vil vende mig imod.

Ministeren og regeringspartiernes ordførere synes, det er vældig godt, at nogle embedsmænd skal sidde og afgøre, hvilke kommuner der er dårligt stillede, og hvor meget der allernådigst kan tilstås dem i tilskud. Jeg synes, det er en elendig ordning, for at sige det rent ud; den er simpelt hen en hån imod det kommunale selvstyre, som man ellers står og snakker så højt om ved mange lejligheder. Den er udtryk for et

umådeholdent regereri, og den er udtryk for en bureaukratisk formynderholdning, som man fra regeringspartiernes side så tit har kritiseret andre for, men som ingen andre nogen sinde har gjort sig skyldig i i så høj grad, som regeringen gør det med sine forslag, og vi må fra VS' side på det skarpeste vende os imod den holdning. Den økonomiske udligning skal ske på grundlag af objektive kriterier; den skal være en simpel ret for kommunerne, ikke en nådig embedsmandsgunstbevisning.

I øvrigt vil jeg pege på, at hvis regeringen gennemfører dem af sine forslag, der har almissekarakter, medfører det en risiko for pression mod embedsmændene og for, at usaglige hensyn får for stor indflydelse på fordelingen af midlerne. For at sige det rent ud: en gennemførelse af regeringens forslag vil betyde, at flere folketingsmedlemmer og flere borgmestre vil bruge mere tid på at slide ministeriets trappe for at presse større tilskud igennem netop til deres område. Er det virkelig en sådan udvikling, vi skal fremme?

Hvis regeringen stædigt tromler sine forslag igennem — og det er jo faktisk fremgæet af indlæggene her i dag — synes jeg, det må være en moralsk forpligtelse for oppositionspartierne så snart som muligt at fremsætte gennemarbejdede byrdefordelingsforslag med et rigtigere sigte, og jeg kunne have tænkt mig, at det havde været et sådant forslag fra socialdemokratiet, vi havde behandlet her i dag.

I øvrigt synes jeg, det er for sjældent, at man prøver på at se uretfærdighederne fra skatteydernes synspunkt. I dag kan en skatteyder med en middelindkomst risikere at komme af med 6.000-7.000 kr. i kommuneskat om året i den ene by eller i den ene gade, medens han i nabobyen eller i en anden gade måske kun kommer af med det halve. Da han ikke frit bestemmer, hvor han vil bo, har han altså ingen eller kun ringe indflydelse på, om han skal af med 6.000 kr. eller 3.000 kr. i skat, og forskellen kan i grelle tilfælde være så stor, at den er helt afgørende for vedkommendes levefod, helt afgørende for, om han skal gå og vende hver femøre, eller om han kan tillade sig en lille prik over i'et. Hvis han nu fik dobbelt så meget for pengene i den dyre kommune, kunne systemet måske forsvares,